

Posudek bakalářské práce

Štěpán Remeš, *Levicový terorismus v Itálii – Brigate rosse a Nuove brigate rosse*, Jihočeská univerzita v Českých Budějovicích, 2012, 59 stran včetně příloh a seznamu použité literatury.

Štěpán Remeš si pro svou bakalářskou práci vybral netradiční téma, a to nejen tím, že je zcela mimo lingvistiku, ale je nevšední (a neveselý...) i samo o sobě. Poskytnout českému čtenáři stručný historický nástin terorismu v poválečné Itálii je úkol jistě nelehký, ačkoli docela potřebný. Současná Itálie je totiž srozumitelná – bohužel – i v kontextu takových jevů, jako je mafie (v současné době je v popředí především neapolská *Camorra*) či právě terorismus, který za sebou v zemi zanechal nesmazatelné stopy, a to jak ten levicový, spjatý s nechvalně proslulými Rudými brigádami, tak i pravicový, který má na svědomí jeden z nejkrutějších masakrů na boloňském nádraží 2.8.1980. Pravicový extremismus ani mafie však Remešovým tématem nejsou. Ten se soustředí výhradně na historii Rudých brigád a jistě udělal velmi dobře, že své téma takto zúžil. Na komplexní zmapování všech stinných stránek italských dějin by byla potřeba nejen pořádná historická práce, ale především kompetence profesionálního historika, kterým nejsem ani já, a proto se v tomto posudku omezím skutečně jen na body, které tak či onak s mou specializací souvisejí, a do historických detailů se budu pouštět skutečně jen s velkou opatrností.

Remešova práce má jednoduché a přehledné rozvržení do tří hlavních kapitol. V první je popsán vznik Rudých brigád (BR) na pozadí poválečné Itálie. Ve druhé autor poměrně plasticky prochází historií jejich působení a popisuje jejich zásadní akce, které Itálii navždy poznamenaly, a to od prvních únosů různých „firemních šéfů“ až po tragický rok 1978, kdy je unesen a posléze zavražděn Aldo Moro. Po tomto smutném „vrcholu“ se Štěpán Remeš samozřejmě pozastavuje i u další historie, a to až do r. 1988, kdy vlna terorismu na chvíli ustupuje, aby se pak vzedmula znovu v letech devadesátých v souvislosti s tzv. *Novými rudými brigádami*. Jejich historii prochází Remeš v kapitole třetí, jež končí dalším tragickým rokem 2002, kdy je v březnu před svým boloňským bytem zavražděn Marco Biagi, vysokoškolský pedagog a poradce ministra Maroniho, pověřený zásadní modifikací Zákoníku práce (který nakonec skutečně v r. 2003 vstoupil v platnost a výrazně proměnil italský trh práce). Práci pak uzavírá italské *riassunto*, soupis použité literatury a příloha.

Jak už jsem výše zmiňoval, nejsem historik a nemůžu tedy bezpečně posoudit historickou přesnost toho, co Remeš uvádí. Zdá se mi však, že sekundární literaturu, kterou si vybral – a která pro bakalářskou práci může pohodlně stačit –, používá v zásadě koherentně a systematicky, bez vážných chronologických „přesmyček“ či nelogických sledů. Jediné výtky, které bych autorovi však přece jen adresoval, se týkají překladu některých citovaných pasáží a také češtiny, jíž je práce psána.

Na s. 22 hovoří Štěpán Remeš o prohlášeních, kterými BR vždy doprovázely své akce. Zmiňuje pojem „tribunale del popolo“, jako by šlo o organizační složku BR, což ale nikterak nevyplývá z organizačního schématu, které podává na s. 21. Že jde o slogan, který je součástí jazyka těchto prohlášení a který odráží jejich základní ideologii, by měl autor jasně specifikovat.

Pokud jde o překlad, na s. 24, kde je řeč o únosu Idalga Macchiariniho, by asi lépe znělo „zodpovědného za výrobu“ než za „produkci. Ale zásadní překladatelský omyl to rozhodně není. Naopak na s. 25 čteme komentář k tomuto únosu, který v Remešově překladu uvádí „...pro kmotry je to počátek konce“. Italský originál, uvedený v pozn. 40 (zde ale zároveň oceňuji, že Remeš vždy originální znění poskytuje), říká „...per i padroni è l'inizio

della fine.“ Obávám se, že zde Remeš propojil ideologii BR s tradiční organizací mafie, v níž je „kmoť“, *il padrino*, údajnou hlavou organizace. BR v tomto komunikátu – v souladu s proletářskou ideologií – mají evidentně na mysli *i padroni*, „šéfy“, „vedoucí“, „ředitele“ či „majitele“ továren, firem či fabrik, kteří jsou v jejich očích ztělesněním vykořisťovatele.

Co se týče jazykové stránky celé práce, rád podotýkám, že je psána živě, se zaujetím a stylem, který se dobře čte. Jen tu a tam to občas „drhne“, jako např. na s. 31, kde Remeš popisuje smrt Margherity Cagol. Je mi jasné, že chtěl autor dosáhnout jistého efektu, ale k tomu by musel trochu upravit slovosled. Tím, že dává „Margheritu Cagol“ znovu na konec věty, přestože to už není nová informace, trochu tohle kýžené napětí obrousil.

S jazykovou stránkou souvisí i italské resumé, kde se přece jen objevují některé „chybičky“ (např. na s. 54: „...perché successe l'altra azione dei carabinieri...“ – asi by mělo být *un'altra azione*, není-li to „ta druhá akce“ z oněch dvou, které by byly předem zmíněny). Zároveň se mi nezdá všude vhodné *passato remoto*, zvláště ne v závěru, kde je řeč o vyměřených trestech, které si dotyční doposud odpykávají...

I přes tyto drobné výhrady, které jen částečně ubírají předložené práci na přesnosti a dokonalosti, doporučuji práci k obhajobě a navrhuji ji hodnotit jako **výbornou**.

V Českých Budějovicích dne 16. srpna 2012

doc. Mgr. Pavel Štichauer, Ph.D.
oponent bakalářské práce